

ע"פ 8095/09/18 - מדינת ישראל נגד שלומי יהושע

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

עפ"ג 8095-09-18

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
שלומי יהושע
ע"י ב"כ עו"ד בועז קניג

המערערת

נגד
המשיב

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט שמואל הרבסט) מיום 20.6.18

בת"פ 45975-07-17.

כללי

1. המשיב הורשע על יסוד הודאתו בסחר בסם מסוכן (2 עבירות) ותיווך בסחר בסם מסוכן. המשיב נדון לעונשים הבאים: 360 שעות של"צ, צו מבחן למשך שנה, קנס בסך 3,600 ₪, 3 חודשי מאסר מותנה ו- 3 חודשי פסילה על תנאי מהחזקת רישיון נהיגה. הערעור מופנה כנגד קולת העונש.

2. ואלה המעשים: ביום 6.3.17 בשעת צהריים במבשרת ציון, תיווך המשיב לסוכן סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל 97.15 גרם נטו תמורת 8,000 ₪. ביום 29.3.17 בשעות הבוקר בעמק רפאים בירושלים, מכר המשיב לסוכן סם מסוג קנבוס במשקל 94.62 גרם נטו תמורת 8,500 ₪. ביום 6.4.17 בשעות הצהריים בעמק רפאים בירושלים מכר המשיב לסוכן סם מסוג קנבוס במשקל 99.11 גרם נטו תמורת 8,500 ₪.

טענות הצדדים

3. המערערת עותרת להחמרת עונשו של המשיב ולהטיל עליו עונש התואם את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות

בהן הורשע. לטענתה, העונשים שהוטלו עליו אינם הולמים את החומרה הראויה לעבירות דן ולחיוניות המלחמה במי שמעורב בשרשרת הפצת הסם. בפסיקה נקבע לא אחת כי נגע הסם הוא מכת מדינה ועל בית המשפט להילחם בכל חולייה מחוליות שרשרת הסם מלחמת חורמה באמצעות ענישה עד למיגורה הסופי של התופעה. עוד נטען כי במקרה דן יש נסיבות מחמירות בביצוע העבירות, המתבטאות בריבוי העבירות, הכמויות הנסחרות והתמורה שקיבל המשיב לידין בכל מכירה ומכירה. אין מדובר במי שמעיד מעידה חד פעמית, אלא במי שעסק במכירה וסחר בסמים. המשיב נטל חלק משמעותי בהפצת הסם, תיאם מקום ומועדי מפגש עם הסוכן, היה מודע לטיב מעשיו ולפסול שבהם. במקרה דן לא היה מקום לסטות לקולה ממתחם הענישה מטעמי שיקום. לא הוצגה כל ראיה להליך שיקום. המשיב לא החל בהליך טיפולי ומתסקיר שירות המבחן עולה כי המשיב מתקשה לבחון באופן מעמיק וביקורתי התנהגויות ודפוסי חשיבה ואת העבירות שביצע, ולפיכך, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו. יתרה מזו, שיקול השיקום צריך להישקל במכלול שיקולי הענישה ואינו בא להחליף את עקרון ההלימה. הבעת רצון מצד המשיב להתגייס לצה"ל אינה מצדיקה חריגה כה משמעותית ממדיניות הענישה הנוהגת. הוסף כי לצד המתחם אותו קבע בית משפט קמא, באה חריגה משמעותית מהמתחם אותו קבע, זאת רק נוכח קיום הרצון לשיקום ללא שיקום ממשי. אין הלימה בין חומרת המעשים לבין התוצאה הסופית. סטייה ממתחם ענישה אמורה להיות מידתית ולא כך היה במקרה זה. שיקום הנו אחד מכמה שיקולים. על כן, יש מקום להתערבות ערכאת הערעור בגזר הדין.

ב"כ המשיב הגיש מכתב עדכני מהמפקדת של המשיב בצה"ל המדברת בשבחו ובתפקודו החיובי. המשיב התגייס לצה"ל בחודש יולי 2017, נעצר במהלך הטירונו בגין תיק זה, שהה במעצר בית במשך כשנה ומספר שבועות בטרם מתן גזר הדין, ולאחר מתן גזר הדין בוטל מעצר הבית והמשיב שב לשירות בצה"ל בחודש יולי 2018. מאז מתפקד המשיב כמכונאי רכב במסגרת צה"ל. היענות לערעור משמעה קטיעת השירות בצה"ל. למשיב אין הרשעות קודמות ולא נפתחו תיקים חדשים. ניתנו בעניינו שלושה תסקירים המפרטים את ההליך אותו עבר. בית משפט קמא הביא בגזר דינו כל השיקולים הצריכים לעניין. המשיב ביצע העבירות עובר לגיוסו, המסגרת המשפחתי הקשה בה גדל מפורטת בתסקירים. ניתן, בנוסף, להמשיך לעקוב אחר המשיב ואחרי הליך שיקומו. בית משפט קמא עשה שימוש ראוי בסטייה ממתחם הענישה. וכן, המשיב עובד לפרנסתו במקביל לשירותו בצה"ל לאחר שעות השרות, (הוגש מסמך מהמעביד). מכאן, ומכל אלה, יש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המשיב, יליד 1998, עולה כי הינו בן 19 שנים, רווק, ללא הרשעות קודמות, מתגורר בבית הוריו במושב חדיד. לאורך השנים, על רקע גירושי הוריו, המשיב קיים אורח חיים לא יציב, גילה קשיים תפקודיים, לצד חשיפה לחברה שולית. בתחילת הקשר עם שירות המבחן, המשיב התקשה להתייחס לבעייתיות באורח חייו ובהתנהגותו, צמצם את חלקו בביצוע העבירות והציג עמדות נוקשות. בהמשך, לאחר תקופת הדחייה, הביע הבנה לכך שפעל באופן בעייתי ועברייני, הביע חרטה על ביצוע העבירות, ביטא הבנה לפסול שבהן וחשש כי לא יוכל להמשיך לשרת בצה"ל. במהלך תקופת הדחייה קיים המשיב אורח חיים תקין ועבד בגינון. המשיב הביע מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי. בדיקות שתן שמסר העידו על ניקיונו מסמים. מעת ביצוע העבירות לא נפתחו נגדו תיקים חדשים. לפיכך, הומלץ על צו מבחן במסגרת שירות המבחן למשך שנה, של"צ בהיקף 180 שעות.

דין

5. דין הערעור להידחות.

כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר הדין של הערכאה הדיונית, וכי התערבותה בעונשים שנגזרו שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. לאחר בחינת טיעוני הצדדים ולאחר שהבאנו בחשבון את הנתונים אודות מצבו העדכני של המשיב, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

6. לחובת המשיב נזקפת חומרת העבירות שביצע, הערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, ובכלל זה ריבוי העסקאות, סמיכות הזמנים בהן בוצעו, כמות הסם שנמכרה, התמורה הגבוהה שהתקבלה והעובדה שאספקת הסם בוצעה זמן לא רב לאחר ההתקשרות עם הסוכן, לאחר תיאום ותכנון מראש.

מאידך, לזכות המשיב עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, האחריות שקיבל על המעשים, הבעת חרטה, גילו הצעיר בעת ביצוע העבירות, העדר הרשעות קודמות, העובדה שלא נפתחו נגדו תיקים נוספים מעת ביצוע העבירות, וניסיונו לשקם את חייו. העבירות בוצעו במהלך תקופה לא ארוכה, כשבאחת העסקאות היה מעורב אדם נוסף. העמדתו לדין של המשיב קטעה את שירותו הצבאי, הוא שיתף פעולה עם שירות המבחן, שמר על ניקיון מסמים, החל לעבוד, וביטא מוטיבציה גבוהה לסיים את שירותו הצבאי, ואכן שב לשירות בצה"ל. בנסיבות אלה, בית משפט קמא התרשם כי לעומת חומרת המעשים בולטת חריגות המעשים במהלך חייו של המשיב, וכי התגייסותו לתהליך של הטמעת הפסול שבמעשיו ורצונו לחזור למסלול חיים נורמטיבי, אשר בהתחשב בנסיבות חייו, אינה ענין של מה בכך וראויה לחיזוק. מהמסמך שהוגש לעיונו במהלך הדיון אודות שירותו הצבאי העדכני של המשיב עולה כי הליך זה נשא פרי. בנסיבות דנן, ובשים לב לעיקרון לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את מלוא חומרת הדין עם נאשם (ר': ע"פ 4497/18 **מדינת ישראל נ' דרי** (2018); ע"פ 8720/15 **מדינת ישראל נ' פינטו** (2016); ע"פ 3132/18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2018)), לא ראינו כי נפלה טעות בגזר דינו של בית משפט קמא המצריכה התערבותנו, ולפיכך אני דוחים את הערעור.

ניתן היום, כ"ו אדר א' תשע"ט, 03 מרץ 2019, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

שירלי רנר,
שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד